

λος ἐν Κύπρῳ, (1766-1771) ἕτερος οὗτος Ἀθηναῖος ἀγιοταφίτης, ἀνὴρ πεπραιοκισμένος δι' ἀρετῶν πολλῶν καὶ μεγάλων καὶ διὰ παιδεύσεως, «οὐχ ἦττον τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς ἢ τῆς προεδρείας Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κυρίου γνήσιός τε καὶ νόμιμος διάδοχος», κατὰ Νικηφόρον Θεοτόκην(1). Ὁ Ἐφραίμ ἐδόξασε τὴν πενταετῆ μόλις αὐτοῦ Πατριαρχεῖαν, ἀποτρέψας τοὺς μεγάλους κινδύνους τοὺς παρὰ τῶν Λατίνων, ἀρπασάντων καὶ πάλιν πρὸς καιρὸν τὴν Γεθσημανῆ καὶ τὴν Βηθλεὲμ, περιοδεύσας δὲ συνήθροισεν ἱκανὰ ἐλέη καὶ ἀνεκούφισε τὸ κακῶς ἔχον ταμεῖον τοῦ Κοινοῦ. Τῷ 1771 ἐν Κωνσταντινουπόλει εὐρισκόμενος πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἱερῶν Προσκυνημάτων, ἐτελεύτησεν (2), οἱ δὲ ἐκεῖ εὐρισκόμενοι ἐπίτροποι τοῦ ἀγίου Τάφου προέβησαν εἰς ἐκλογὴν Πατριάρχου καὶ τοιοῦτος ἐξελέγη ὁ ἐκ Χαλεπίου Σωφρόνιος (1771-1775), Μητροπολίτης τότε Πτολεμαίδος, ἀνὴρ χρησιμώτατος φανείς τῷ Ἐφραίμ ἐν τῷ ζητήματι τῶν Προσκυνημάτων. Ὁ Σωφρόνιος δὲν ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων, διότι ἐγκαίρως, τῷ 1775, μετετέθη εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον, ὃν ἐπαξίως ἐκόσμησεν (3). Ἐπιστατήσας δὲ ἐν τῇ ιδιότητι ταύτῃ ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἀνέδειξε τοιοῦτον τὸν τότε Μητροπολίτην Καισαρείας Ἀβράμιον (1775-1787), ἀνδρα πλήρη ζήλου καὶ φιλοτιμίας. Ὁ Ἀβράμιος ἐπελήφθη τῆς διορθώσεως τῶν οικονομικῶν τοῦ Κοινοῦ, ὃ περ κατώρθωσε διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως τακτικῶν

γιατὰ μελετήματα ὑπὸ Κ. Χρηστομάνου. Δ. Καμπούρογλου, Μνημεῖα τῆς ἱστορίας τῶν Ἀθηνῶν τόμ. Β' σελ. 232.

(1) Ἐν τῷ προλόγῳ τῆς ἐκδόσεως τῶν Ἀσκητικῶν τοῦ ἁγ. Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου ἐν Λειψία 1770.

(2) Ἀνάλεκτα, τόμ. Γ' σελ. 77. 78.

(3) Αὐτόθι.

προσόδων ἐκ τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων, αὐτὸς δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀνήγειρε καὶ τὸ ἐν Σμύρῃ Μετόχιον τοῦ ἀγίου Τάφου, πολλοὺς ναοὺς ὡσαύτως ἐν τοῖς ἱεροῖς Προσκυνημασιν ἐπισκευάσας. Τῷ 1787 εὐρισκόμενος ἐν Κωνσταντινουπόλει μετὰ δώδεκα ἐτῶν λαμπρὰν πατριαρχεῖαν ἀπέθανε (1).

Διάδοχος αὐτοῦ ἐξελέγη ὁ τότε Μητροπολίτης Καισαρείας Προκόπιος (1787-1788), ἐκ Ζαγοράς καταγόμενος, ὅστις ὅμως γέρον ὢν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ διακυβερνήσῃ τὸν θρόνον, στιβαρὰς ἀπαιτοῦντα χεῖρας, εὐσυνειδήτως ἀπεχώρησε τοῦ θρόνου ὑπὲρ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ Ἀνθίμου (1788-1809). Γεννηθεὶς οὗτος κατὰ τινὰς μὲν ἐν Ἀντιοχείᾳ (2), κατ' ἄλλους δὲ ἐν Μεσοποταμίᾳ (3), ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ ἦλθεν εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐπαιδεύθη παρὰ τοῦ Ἰακώβου, ἀνδρὸς σοφοῦ καὶ διδασκάλου ἐναρέτου, σχολάρχου τῆς ἀκμαζούσης τότε Σχολῆς τῶν Ἱεροσολύμων καὶ ἱεροκήρυκος (4), ὡσαύτως δὲ καὶ παρὰ τοῦ Σωφρονίου, τοῦ γενομένου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ Κωνσταντινουπόλεως. Ἀποθανόντος τοῦ Ἰακώβου, διεδέχθη αὐτὸν ὁ Ἀνθίμος, προχειρισθεὶς συγχρόνως ἱερεὺς καὶ Ἀρχιμανδρίτης καὶ ὀρίσθεις πρῶτος ἱεροκήρυξ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων. Κατὰ τὸ 1774 ἐχειροτονήθη Μητροπολίτης Σκυθουπόλεως καὶ μετὰ τετραετίαν ἐξελέγη Πατριάρχης, συνδέσας ἐν τῷ μεταίχμιῳ τοῦ 18' αἰῶνος τὴν σειρὰν τῶν προκατόχων αὐτοῦ κατὰ τὸν 15', 16' καὶ 17' αἰῶνα διὰ χρυσοῦ κρῖκου. Διότι καὶ ὁ Ἀνθίμος, καὶ

(1) Αὐτόθι.

(2) Δ. Κλεόπας ἐν τῷ προλόγῳ τῆς Ἑρμηνείας εἰς τοὺς Ψαλμοὺς τοῦ Δαυὶδ ὑπὸ Ἀνθίμου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἐν Ἱερουσαλὴμ 1855 σελ. α'.

(3) Ἀνάλεκτα τόμ. Γ' σελ. 132. Πρὸς. σελ. 80 Γρηγ. Παλαμᾶ, Ἱεροσολυμίας σελ. φαη'.

(4) Κατήγετο ἐκ Πάτμου.